

— „Ελα Χριστέ καὶ Παναγιά! ἐφώναζεν αἴφνης ὁ Συμεὼν καὶ μοι ἔδειξε τὴν αἱματόφυρτον χεῖρά του . . . τὸ αἷμα τοῦτο ἀνέβλυζεν ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ Τεγλέφ.

Εἶχε φονευθῇ διὰ μικροῦ πιστολίου, ὅπερ ἔκειτο πλη-

τῶν ἀξιωματικῶν ὁ ἀξιωματικὸς Ἡλίας Τεγλέφ, διότι ἠὺτοκτόνησεν· ἔπειτα ἔλεγεν ὅτι ἐν τῷ ἐρμαρίῳ του εὕρισκοντο χρήματα πλέον ἢ ἐπαρκῆ εἰς πληρωμὴν τῶν χρεῶν του, καὶ τέλος παρεκάλει τὸν διοικητὴν, νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἀρχι-

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ο ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ ΠΝΕΩΝ ΤΑ ΛΟΙΣΘΙΑ

„Νενίκηκας Χριστέ· κορέσθητι Ναζωραῖε.“

σίον του κατὰ γῆς. Ὁ ἀσθενὴς θόρυβος, ὃν εἶχον ἀκούσει, ἦτον ἡ θανατηφόρος ἐκπυρσοκρότησις.

Οἱ συνάδελφοι τοῦ Τεγλέφ δὲν εἶχον ἐκπλαγῇ πολὺ ἐπὶ τῇ αὐτοκτονίᾳ ταύτῃ. Σᾶς εἶπον ἤδη ὅτι κατὰ τὴν γνώμην των ἦτον „ἄνθρωπος τοῦ πεπρωμένου“ καὶ ὡς τοιοῦτος εἶχε καθῆκον νὰ διαπράξῃ τι ἑκτακτον. Ἐν τῇ πρὸς τὸν διοικητὴν ἐπιστολῇ παρεκάλει νὰ διαγραφῇ ἐκ τοῦ καταλόγου

τῶν τοῦ σώματος τῆς φρουρᾶς ἐτέραν ἀσφράγιστον ἐπιστολήν, εὕρισκομένην ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου.

Τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιστολήν φυσικῶς ὅλοι ἀνέγνωσαν, τινὲς μάλιστα ἐξ ἡμῶν ἀντέγραψαν αὐτήν. Ὡς ἐνθυμοῦμαι ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς: „Βλέπετε, Ὑψηλότατε, εἴσθε τόσον αὐστηρὸς, τιμωρεῖτε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀταξίαν περὶ τὴν στολήν, τὴν πλέον ἀσήμαντον παραμέλησιν τοῦ κανονισμοῦ,